

Republika Hrvatska
Općinski sud u Požegi
Sv. Florijana 2, Požega

Poslovni broj: P-260/2023-18

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Požegi, po sucu Anamariji Kovačević Turac, kao sucu pojedincu, u parničnom predmetu tužitelja Tomislava Akmačića, OIB: 88230496152, iz Požege, Pavla Radića 115, zastupanog po punomoćniku Domagoju Miličeviću, odvjetniku iz Požege, protiv tuženika Zagrebačka banka dioničko društvo, OIB: 92963223473, iz Zagreba, Trg bana Josipa Jelačića 10, zastupano po OD Metelko, Knezović & partneri d.o.o. iz Zagreba, radi isplate, nakon glavne rasprave održane 1. travnja 2026. u nazočnosti tužitelja osobno uz punomoćnika i punomoćnika tuženika, 15. svibnja 2026.

p r e s u d i o j e

I Nalaže se tuženiku, Zagrebačka banka d.d. iz Zagreba (Grad Zagreb), Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB 92963223473, da tužitelju Akmačić Tomislavu, 34000 Požega, Pavla Radića 115, OIB 88230496152, u roku od petnaest (15) dana po donošenju ove presude isplati ukupan iznos u visini od 3.512,25 eura kao iznos naplaćen primjenom valute švicarski franak na glavnici kredita iz Ugovora o kreditu broj 3209565596 sklopljenom na dan 6. lipnja 2007., zajedno s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama od dospijeca svakog pojedinog naplaćenog iznosa pa do isplate po stopi u visini za ostale odnose prema odredbi čl. 29., st. 2. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" br. 35/05., 41/08., 125/11., 78/15., 29/18., 126/21., 114/22., 156/22.), tekućim na iznos od:

80,29 EUR od 15.07.2012. pa do isplate
88,58 EUR od 15.08.2012. pa do isplate
81,81 EUR od 15.09.2012. pa do isplate
87,65 EUR od 15.10.2012. pa do isplate
90,37 EUR od 15.11.2012. pa do isplate
88,56 EUR od 15.12.2012. pa do isplate
86,39 EUR od 15.01.2013. pa do isplate
85,65 EUR od 15.02.2013. pa do isplate
84,87 EUR od 15.03.2013. pa do isplate
90,27 EUR od 15.04.2013. pa do isplate
82,33 EUR od 15.05.2013. pa do isplate
81,03 EUR od 15.06.2013. pa do isplate
81,81 EUR od 15.07.2013. pa do isplate
80,99 EUR od 15.08.2013. pa do isplate
83,90 EUR od 15.09.2013. pa do isplate

85,78 EUR od 15.10.2013. pa do isplate
86,70 EUR od 15.11.2013. pa do isplate
90,46 EUR od 15.12.2013. pa do isplate
86,67 EUR od 15.01.2014. pa do isplate
90,71 EUR od 15.02.2014. pa do isplate
92,76 EUR od 15.03.2014. pa do isplate
90,98 EUR od 15.04.2014. pa do isplate
88,43 EUR od 15.05.2014. pa do isplate
88,98 EUR od 15.06.2014. pa do isplate
90,80 EUR od 15.07.2014. pa do isplate
92,25 EUR od 15.08.2014. pa do isplate
92,62 EUR od 15.09.2014. pa do isplate
94,18 EUR od 15.10.2014. pa do isplate
96,42 EUR od 15.11.2014. pa do isplate
96,84 EUR od 15.12.2014. pa do isplate
97,17 EUR od 15.01.2015. pa do isplate
97,00 EUR od 15.02.2015. pa do isplate
97,00 EUR od 15.03.2015. pa do isplate
97,00 EUR od 15.04.2015. pa do isplate
97,00 EUR od 15.05.2015. pa do isplate
97,00 EUR od 15.06.2015. pa do isplate
97,00 EUR od 15.07.2015. pa do isplate
97,00 EUR od 15.08.2015. pa do isplate
97,00 EUR od 15.09.2015. pa do isplate

II Nalaže se tuženiku, Zagrebačka banka d.d. iz Zagreba (Grad Zagreb), Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB 92963223473, da tužitelju, Akmačić Tomislavu, 34000 Požega, Pavla Radića 115, OIB 88230496152, u roku od petnaest (15) dana po donošenju ove presude isplati zakonske zatezne kamate na iznose obuhvaćene u sporazumu o konverziji od 18. siječnja 2016., obračunat po stopi u visini za ostale odnose prema odredbi čl. 29., st. 2. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" br. 35/05., 41/08., 125/11., 78/15., 29/18., 126/21., 114/22., 156/22.), tekućim na iznos od:

1,08 EUR od 15.08.2007. do 30.09.2025.
1,07 EUR od 15.09.2007. do 30.09.2025.
1,78 EUR od 15.11.2007. do 30.09.2025.
4,55 EUR od 15.01.2008. do 30.09.2025.
3,50 EUR od 15.02.2008. do 30.09.2025.
9,55 EUR od 15.03.2008. do 30.09.2025.
8,23 EUR od 15.04.2008. do 30.09.2025.
0,81 EUR od 15.05.2008. do 30.09.2025.
3,61 EUR od 15.06.2008. do 30.09.2025.
1,42 EUR od 15.07.2008. do 30.09.2025.
0,95 EUR od 15.08.2008. do 30.09.2025.
0,87 EUR od 15.09.2008. do 30.09.2025.
9,29 EUR od 15.10.2008. do 30.09.2025.
14,42 EUR od 15.11.2008. do 30.09.2025.
7,14 EUR od 15.12.2008. do 30.09.2025.
26,79 EUR od 15.01.2009. do 30.09.2025.

26,99 EUR od 15.02.2009. do 30.09.2025.
20,39 EUR od 15.03.2009. do 30.09.2025.
21,91 EUR od 15.04.2009. do 30.09.2025.
22,21 EUR od 15.05.2009. do 30.09.2025.
19,60 EUR od 15.06.2009. do 30.09.2025.
20,06 EUR od 15.07.2009. do 30.09.2025.
17,89 EUR od 15.08.2009. do 30.09.2025.
20,65 EUR od 15.09.2009. do 30.09.2025.
17,58 EUR od 15.10.2009. do 30.09.2025.
17,48 EUR od 15.11.2009. do 30.09.2025.
19,57 EUR od 15.12.2009. do 30.09.2025.
24,61 EUR od 15.01.2010. do 30.09.2025.
28,05 EUR od 15.02.2010. do 30.09.2025.
27,30 EUR od 15.03.2010. do 30.09.2025.
30,72 EUR od 15.04.2010. do 30.09.2025.
36,98 EUR od 15.05.2010. do 30.09.2025.
38,32 EUR od 15.06.2010. do 30.09.2025.
45,68 EUR od 15.07.2010. do 30.09.2025.
45,43 EUR od 15.08.2010. do 30.09.2025.
60,70 EUR od 15.09.2010. do 30.09.2025.
51,81 EUR od 15.10.2010. do 30.09.2025.
53,86 EUR od 15.11.2010. do 30.09.2025.
63,51 EUR od 15.12.2010. do 30.09.2025.
64,38 EUR od 15.01.2011. do 30.09.2025.
60,94 EUR od 15.02.2011. do 30.09.2025.
63,02 EUR od 15.03.2011. do 30.09.2025.
63,13 EUR od 15.04.2011. do 30.09.2025.
69,47 EUR od 15.05.2011. do 30.09.2025.
82,96 EUR od 15.06.2011. do 30.09.2025.
98,30 EUR od 15.07.2011. do 30.09.2025.
115,05 EUR od 15.08.2011. do 30.09.2025.
88,60 EUR od 15.09.2011. do 30.09.2025.
79,71 EUR od 15.10.2011. do 30.09.2025.
80,30 EUR od 15.11.2011. do 30.09.2025.
81,53 EUR od 15.12.2011. do 30.09.2025.
89,21 EUR od 15.01.2012. do 30.09.2025.
91,52 EUR od 15.02.2012. do 30.09.2025.
89,00 EUR od 15.03.2012. do 30.09.2025.
88,62 EUR od 15.04.2012. do 30.09.2025.
89,90 EUR od 15.05.2012. do 30.09.2025.
92,11 EUR od 15.06.2012. do 30.09.2025.
9,06 EUR od 15.07.2012. do 30.09.2025.

III Nalaže se tuženiku, Zagrebačka banka d.d. iz Zagreba (Grad Zagreb), Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB 92963223473, da tužitelju Akmačić Tomislavu, 34000 Požega, Pavla Radića 115, OIB 88230496152 u roku od petnaest (15) dana po donošenju ove presude isplati iznos troškova parničnog postupka od 1.960,67 eura zajedno sa pripadajućim zakonskim zateznim kamatama po stopi u visini za ostale odnose prema

odredbi čl. 29., st. 2. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" br. 35/05., 41/08., 125/11., 78/15., 29/18., 126/21., 114/22., 156/22.).

Obrazloženje

1. Tužitelj je podnio tužbu protiv tuženika u kojoj navodi da je tužitelj s bankom tuženikom zasnovao kreditni odnos temeljen na ugovoru o kreditu broj 3209565596 sklopljenom na dan 6. lipnja 2007., a to za odobreni kreditni iznos od 74.299,50 CHF.

1.1. Presudom Trgovačkog suda u Zagrebu, poslovni broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. suđeno je pod točkom 1. (prvom) izreke u odnosu na tuženu banku: Utvrđuje se da je prvotužena Zagrebačka banka d.d. u razdoblju od 01.04.2005. godine do 31.12.2008. godine povrijedila kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju - ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora prvotužena Zagrebačka banka d.d. kao trgovac nije potrošače u cijelosti informirala o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa je time prvotužena Zagrebačka banka postupala suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine", broj: 96/03) u razdoblju od 01.04.2005. godine do 06.08.2007. godine i to člancima 81., 82. i 90., a od 07.08.2007. do 31.12.2008. godine protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine", broj: 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 133/09) i to člancima 96. i 97. Zakona o zaštiti potrošača te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima, te da je u razdoblju od 10.09.2003. godine do 31.12.2008. godine, a koja povreda traje i nadalje, povrijedila kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima, koristeći u istima, ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju-ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze po ugovorima o kreditima promjenljiva u skladu s jednostranom odlukom prvotužene Zagrebačke banke d.d. i drugim internim aktima banke, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora prvotužena Zagrebačka banka d.d. kao trgovac i korisnici kreditnih usluga kao potrošači nisu pojedinačno pregovarali i ugovorom utvrdili egzaktnne parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na odluku prvotužene Zagrebačke banke d.d. o promjeni stope ugovorene kamate, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana utemeljenu na jednostranom povećanju kamatnih stopa, a sve na štetu potrošača, pa je time prvotužena Zagrebačka banka d.d. postupila suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine", broj: 96/03) u razdoblju od 10.09.2003. godine do 06.08.2007. godine i to člancima 81., 82., 90., a od 07.08.2007. godine pa nadalje, protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine", broj: 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 133/09) i to člancima 96. i 97. Zakona o zaštiti potrošača te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima. Točkom 9. (devetom) izreke

iste presude Trgovačkog suda u Zagrebu, poslovni broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013., naloženo je tuženoj banci da prekine s gore opisanim postupanjem te joj je nalaženo da u roku od 60 (šezdeset) dana ponudi potrošačima izmjenu ugovorne odredbe kojom je određeno da je iznos glavnice kreditne obveze vezan uz valutu švicarski franak, a kamatna stopa promjenljiva, na način da glavnica bude izražena u kunama u iznosu koji je isplaćen u fazi korištenja kredita i uz fiksnu kamatnu stopu, a u postotku koji je bio izrijekom naveden u sklopljenom potrošačkom ugovoru kao važeća stopa redovne kamate na dan sklapanja ugovora, jer će u suprotnom njihovu ponudu zamijeniti ova presuda. 4. Točkom 10. (desetom) izreke iste presude Trgovačkog suda u Zagrebu, poslovni broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013., zabranjeno je tuženoj banci takvo, gore opisano ili slično postupanje u buduću.

1.2. Odlučujući o žalbi tužene banke, između ostalih banaka kao stranaka odnosno postupka radi zaštite kolektivnih interesa potrošača, Visoki trgovački sud Republike Hrvatske je svojom presudom, poslovni broj PŽ-7129/2013-4 od 13. lipnja 2014., i to u podtočki 1.1. (prvoj) točke I. (prve) izreke, preinačio prethodno identificiranu presudu Trgovačkog suda u Zagrebu, poslovni broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013., na način da je odbio tužbeni zahtjev za utvrđenje u odnosu na tuženu banku da bi ista u relevantnom vremenskom razdoblju identificiranom prvostupanjskom presudom povrijedila kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita koristeći u potrošačkim ugovorima o kreditima nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo. Međutim, pod točkom II. (drugom) izreke djelomično je odbijena žalba tužene banke kao neosnovana te je potvrđena prvostupanjska presuda Trgovačkog suda u Zagrebu, poslovni broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013., u dijelu u kojemu je u odnosu na banku tuženika utvrđeno da je u relevantnom razdoblju identificiranom u prvostupanjskoj presudi, a koje razdoblje povreda traje i na dalje, povrijedila kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita tako što je u potrošačkim ugovorima o kreditima koristila nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja ugovorne obveze promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom banke, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, a koja je ništetna. Pod nastavnom točkom III. (trećom) presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, poslovni broj PŽ-7129/2013-4 od 13. lipnja 2014., djelomično je preinačena prvostupanjska presuda Trgovačkog suda u Zagrebu, poslovni broj P 1401/2012 od 4. srpnja 2013., i to u dijelu i na način da je odbijen kao neosnovan tužbeni zahtjev u odnosu na tuženu banku iz točke 9. (devete) izreke prvostupanjske presude da u potrošačkim ugovorima o kreditu prekine s korištenjem odredaba kojima je ugovorena valutna klauzula uz koju je vezana glavnica švicarski franak i da joj se zabrani takvo ili slično postupanje ubuduće. Pod točkom IV. (četvrtom) presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, poslovni broj PŽ-7129/2013-4 od 13. lipnja 2014., djelomično je odbijena žalba tužene banke podnesena protiv prvostupanjske presude Trgovačkog suda u Zagrebu, poslovni broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013., i to u odnosu na dio točke 9. i 10. izreke prvostupanjske presude, kojima se tuženoj banci naloženo da u potrošačkim ugovorima o kreditu prekine s korištenjem odredaba kojima je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja ugovorne obveze promjenjiva u skladu s njenom jednostranom odlukom, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, i

kojima joj je zabranjeno takvo ili slično ponašanje ubuduće. Time je u tom stadiju postupka pravomoćno odlučeno i u odnosu na dio zahtjeva kolektivne tužbe kojom je problematizirano vezivanje glavnice kredita uz valutu švicarski franak, iako tada nisu istekli i rokovi za korištenje izvanrednog pravnog lijeka revizije.

1.3. Odlučujući po reviziji protiv presude i rješenja Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, poslovni broj PŽ-7129/13-4 od 13. lipnja 2014., kojom je djelomično potvrđena, djelomično preinačena i djelomično ukinuta presuda Trgovačkog suda u Zagrebu, poslovni broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013., Vrhovni sud Republike Hrvatske je svojom revizijskom odlukom, poslovni broj Revt 249/14 2 od 9. travnja 2015., odbio podnesene revizije. Ta je pak presuda i rješenje Vrhovnog suda Republike Hrvatske, poslovni broj Revt 249/14-2 od 9. travnja 2015. ukinuta donošenjem odluke Ustavnog suda Republike Hrvatske, poslovni broj: U-III-2521/2015 i dr. od 13. prosinca 2016., u dijelu kojim je odbijena revizija Potrošača – Hrvatskog saveza udruga za zaštitu potrošača iz Zagreba podnesena protiv točke I. 1. izreke presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, poslovni broj PŽ-7129/13-4 od 13. lipnja 2014. kojom je odbijen tužbeni zahtjev Potrošača za utvrđenje da su „povrijedili kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita koristeći u potrošačkim ugovorima o kreditima nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo“, te je u tom dijelu predmet vraćen Vrhovnom sudu Republike Hrvatske na ponovno odlučivanje. U ponovljenom postupku je Vrhovni sud Republike Hrvatske svojim rješenjem, poslovni broj Revt 575/16-5 od 3. listopada 2017., prihvatio reviziju tužitelja iz spora povodom tužbe radi zaštite kolektivnih interesa potrošača, Potrošača – Hrvatskog saveza udruga za zaštitu potrošača iz Zagreba, ukinuo je presudu Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, poslovni broj PŽ-7129/13-4 od 13. lipnja 2014., u toč. I.1. i 2. izreke te presude, te u odluci o parničnim troškovima (toč. V. izreke) i u tom dijelu je predmet vraćen Visokom trgovačkom sudu Republike Hrvatske na ponovno suđenje. Ponovno odlučujući u preostalom dijelu u predmetu povodom tužbe radi zaštite kolektivnih interesa potrošača koju je podnio Potrošač – Hrvatski savez udruga za zaštitu potrošača iz Zagreba, Visoki trgovački sud Republike Hrvatske je svojom presudom, poslovni broj 43 PŽ-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018., odbio žalbe tuženih banaka i potvrdio je prvostupanjsku presudu i rješenje Trgovačkog suda u Zagrebu, poslovni broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. u dijelu točke 1., 2., 3., 4., 5., 6. i 7. izreke koji glasi: Utvrđuje se da su prvotuženik ZAGREBAČKA BANKA d.d. u razdoblju od 1. travnja 2005. do 31. prosinca 2008., drugotuženik PRIVREDNA BANKA ZAGREB d.d. u razdoblju od 1. studenog 2004. do 31. prosinca 2008., trećetuženik ERSTE & STEIERMARKISCHE BANK d.d. u razdoblju od 1. travnja 2004. do 31. prosinca 2008., četvrtotuženik RAIFFEISENBANK AUSTRIA d.d. u razdoblju od 1. siječnja 2004. do 31. prosinca 2008., petotuženik ADDIKO BANK d.d. (ranije: HYPO ALPE-ADRIA-BANK) u razdoblju od 1. lipnja 2004. do 31. prosinca 2008., šestotuženik OTP BANKA HRVATSKA u razdoblju od 1. rujna 2004. do 31. prosinca 2008. i sedmotuženik SPLITSKA BANKA d.d. (ranije: SOCIETE GENERALE-SPLITSKA BANKA) u razdoblju od 1. listopada 2004. do 31. prosinca 2008. povrijedili kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom

kreditiranju ugovorima o kreditima na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora nisu kao trgovci potrošače u cijelosti informirali o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa su time tuženici postupali suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“, broj: 96/13) i to člancima 81., 82. i 90., a od 7. kolovoza 2007. do 31. prosinca 2008. protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“, broj: 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09 i 133/09) i to člancima 96. i 97. te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima, u točki 8. izreke, u dijelu točke 9. izreke koji glasi: „Nalaže se svim tuženicima da prekinu s gore opisanim postupanjem“ i u točki 10. izreke.

1.4. Donošenjem presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, poslovni broj PŽ-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018., postala je pravomoćnom u odnosu na tuženu banku ona odluka sadržana u presudi povodom tužbe za zaštitu kolektivnih interesa potrošača, kojom je potvrđeno da je tužena banka povrijedila kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju ugovorima o kreditima na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora nisu kao trgovci potrošače u cijelosti informirali o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa su time tuženici postupali suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“, broj: 96/13) i to člancima 81., 82. i 90., a od 7. kolovoza 2007. do 31. prosinca 2008. protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“, broj: 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09 i 133/09) i to člancima 96. i 97. te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima. Tužitelj je potrošač iz ugovora o kreditu identificiranom u uvodnom dijelu historijata ove tužbe, pri čemu odnosni ugovor sadrži ništetnu odredbu kojom je ugovorena vezivanje glavnice ugovora uz valutu švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnog ugovora nije kao trgovac tužitelja kao potrošača u cijelosti informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnog ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa je time tužena banka postupala suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“, broj: 96/13) i to člancima 81., 82. i 90., a od 7. kolovoza 2007. do 31. prosinca 2008. protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“, broj: 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09 i 133/09) i to člancima 96. i 97. te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima. Stoga, tužitelj se ovom tužbom u smislu odredbe čl. 502.c Zakona o parničnom postupku poziva na pravno utvrđenje iz uvodno identificiranih presuda donesenih u parničnom predmetu radi zaštite kolektivnih interesa potrošača u dijelu vezanja glavnice kredita uz valutu švicarski franak, te ističe

kako je nadležni sud u parničnom postupku pokrenutom ovom tužbom i koji je nadležan za postupanje po ovoj tužbi vezan za opisana utvrđenja. Tužitelj ovu tužbu podnosi naslovnom sudu na temelju odredbe čl. 59. Zakona o parničnom postupku („Nadležnost po mjestu u kome se nalazi poslovna jedinica pravne osobe“), budući je riječ o sporu protiv pravne osobe koja ima poslovnu jedinicu izvan svog sjedišta, a spor je nastao u povodu djelatnosti te jedinice, pa je pored suda općemjesne nadležnosti za tuženika nadležan i sud na čijem se području ta poslovna jedinica nalazi. Tužena banka je prilikom zasnivanja kreditnog odnosa nametnula nepoštenu ugovornu odredbu kojom je glavnica kredita isplaćenu u hrvatskim kunama vezala uz kretanje tečaja valute švicarski franak. Taj je tečaj valute švicarski franak naknadno tijekom ugovornog razdoblja mijenjan, slijedom čega je i obveza tužitelja na povrat kredita u kontinuitetu tijekom razdoblja neopravdano bivala veća, pri čemu je nakon svake promjene ukupno zaduženje tužitelja bilo veće, pa je tužitelj na ime zbog negativne promjene tečaja više otplatio iznos u visini utuženog iznosa, no što je izvorno ugovoreno, pa odnosni iznos ostvaruje kao pojedinačnu restituciju kao potrošač temeljem presude donesene u sporu povodom zaštite kolektivnih interesa potrošača.

1.5. Pravni je stav tužitelja kako je ništetna ugovorna odredba isprave o pravnom poslu kreditnog odnosa u okviru koje bi bila sadržana ugovorna klauzula temeljem koje je glavnica kredita vezana uz valutu švicarski franak. Pri tome, riječ je o djelomičnoj ništetnosti koja za sobom ne povlači i ništetnost cijelog ugovora. Zbog djelomične ništetnosti odnose ugovorne odredbe, koja je ništetnost utvrđena identificiranom presudom donesenom povodom tužbe radi zaštite kolektivnih interesa potrošača, tužitelj ovom tužbom ostvaruje pojedinačni restitucijski zahtjev kojim potražuje novčani iznos kojega je banka tuženika ostvarila uslijed negativnog efekta primjene nepoštene odredbe vezivanja glavnice kredita uz valutu švicarski franak.

1.6. Tužitelj posebno napominje da je između tužitelja i banke tuženika u provedbi obveze tužene banke iz Zakona o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju, kojega je Hrvatski sabor donio na sjednici 18. rujna 2015., a objavljen je u Službenom listu Republike Hrvatske "Narodne novine", broj: 102/2015, sklopljen sporazum o konverziji kojim je odgovarajuće prema izračunu banke o konverziji izmijenjen osnovni ugovor o kreditu. Međutim, sklopljenim sporazumom o konverziji nisu otklonjene sve posljedice nepoštenog postupanja tužene banke prema tužitelju kao potrošaču, pa je time postupljeno protivno odredbama glave IV.a konverzija kredita denominiranih u CHF i denominiranih u kunama s valutnom klauzulom u CHF Zakona o potrošačkom kreditiranju („Narodne novine“, broj: 75/09., 112/12., 143/13., 147/13., 9/15., 78/15., 102/15.). Uvažavajući da je sporazum o konverziji sklopljen protivno izričitoj zakonskoj obvezi po kojoj se konverzija mora provesti na način da se položaj tužitelja kao potrošača zbog učinaka valute CHF izjednači s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit uz valutu EUR, to tužitelj ovom tužbom potražuje razliku financijskog iznosa u dijelu u kojemu nije izjednačen s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit uz valutu EUR, a dodatno potražuje i zakonske zatezne kamate na iznose koji su obuhvaćeni konverzijom, i to od njihovog dospijeca pa do učinka konverzije.

1.7. Slijedom svega iznesenog tužitelj predlaže da sud donese presudu kojom se nalaže tuženiku da tužitelju isplati iznos do 3.504,71 eura kao iznos naplaćen primjenom valute švicarski franak na glavnicu kredita iz predmetnog ugovora od 6.6.2007., zajedno sa pripadajućom zakonskom zateznom kamatom koja teče od dospijeća svakog pojedinog naplaćenog iznosa pa do isplate, kao i zakonsku zateznu kamatu na iznose obuhvaćene u sporazumu o konverziji od 18.1.2026. tekućim od dospijeća pa do učinka konverzije.

2. U odgovoru na tužbu tuženik osporava osnovanost i visinu tužbe i postavljenih tužbenih zahtjeva u cijelosti. Tuženik navodi da su tuženik i tužitelj sklopili Ugovor o namjenskom kreditu 3209565596 od 6. lipnja 2007. godine kojim je tužitelju stavljen na raspolaganje kredit u iznosu kunske protuvrijednosti CHF 74.299,50 CHF. Tužitelj u tužbi postavlja kondemnatorni tužbeni zahtjev na isplatu iznosa od 26.406,23 HRK / 3.504,71 EUR zajedno sa zakonskim zateznim kamata s osnove navodne ništetnosti odredbi Ugovora o kreditu u dijelu koji se odnosi na valutnu klauzulu i kondemnatorni tužbeni zahtjev na isplatu zakonske zatezne kamate na pojedinačne iznose (čiji zbroj iznosi 2.310,61 eura), a koji iznosi su navodno obuhvaćeni u sporazumu o konverziji od 18. siječnja 2016. godine.

2.1. Tuženik ističe kako tužitelj nije dokazao da je potrošač niti da se sredstvima kredita koristio isključivo za potrošačke svrhe. Istovremeno, zakon ne predviđa da bi se takva svrha trebala presumirati pa je stoga na tužitelju teret dokaza u smislu odredbe članka 3. Zakona o zaštiti potrošača, koji izričito propisuje, da je potrošač fizička osoba koja sklapa pravni posao i djeluje na tržištu izvan svoje trgovačke, poslovne, obrtničke ili profesionalne djelatnosti. Svojstvo potrošača je osnovna pretpostavka za pozivanje na načelna utvrđenja iz kolektivne parnice i na tužitelju je teret dokaza da je potrošač.

2.2. Tuženik nadalje ističe prigovor zastare iz razloga što je eventualno potraživanje tužitelja po Ugovoru o kreditu u zastari. Na zahtjev tužitelja za isplatu ima se primijeniti trogodišnji zastarni rok imajući u vidu plaćanja koja je tužitelj vršio po uvećanim anuitetima i to sve u smislu odredbe čl. 126. ZZP-a u svezi odredbe čl. 230. ZOO-a. Odredbom čl. 126. ZZP-a propisano je da odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača iz članka 114. stavka 1. ovoga Zakona u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača iz članka 114. stavka 1. ovoga Zakona obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika. Slijedom navedenog, cijeneći okolnost da je predmetna tužba podnesena dana 26.7.2023. godine, to tuženik ističe kako je prošlo više od tri godine od plaćanja koja je tužitelj vršio, pa se stoga ima smatrati kako je cjelokupno potraživanje tužitelja u zastari. Ujedno se ističe, da čak i kada bi se imali primijeniti dulji zakonski rokovi zastare (pet godina) da bi za sva potraživanja tužitelja dospjela prije 26.7.2018. godine nastupila zastara. Osim toga, sve i kada bi sud prihvatio stajalište da je pokretanjem parničnog postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača došlo do prekida zastare, a što se osporava u cijelosti, tuženik ističe da bi cjelokupno potraživanje tužitelja opet bilo u zastari. Kako je kolektivna tužba podnesena dana 04.04.2012. godine, a čime je navodno došlo do prekida zastare, zastara za podnošenje tužbe za utvrđenje odredbe o valutnoj klauzuli ništetnom, odnosno za isplatu navodnih tečajnih razlika, nastupila bi opet dana 15.06.2023. godine, odnosno tužitelj je mogao podnijeti tužbu za isplatu tečajnih razlika do

14.06.2019. godine, čime tužitelj podnošenjem tužbe na dan 25.7. 2023. godine nema pravo potraživati navodno preplaćene tečajne razlike.

2.3. Odlučna činjenica koju sud treba uzeti u obzir u ovom predmetu jest da su tužitelj i tuženik dana 18.1.2016. godine sklopili Dodatak Ugovoru o kreditu (dalje u tekstu: Dodatak) kojim je izvršena konverzija osnovnog kredita iz CHF u EUR sukladno odredbama Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine", broj: 102/15 – dalje u tekstu: ZIDZPK/15). Tim Dodatkom su parnične stranke izmijenile osnovni Ugovor o kreditu na način da je tužiteljev kredit koji je bio denominiran u kunama s valutnom klauzulom u CHF konvertiran u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR odnosno položaj tužitelja je izjednačen s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR. Dakle, Dodatkom je promijenjena ugovorena valutna klauzula i ugovorna kamatna stopa iz osnovnog ugovora čime je tužitelj prihvatio i promjenjivu kamatnu stopu (određeno strukturiranu), a koja kamatna stopa se primjenjivala na kredite iste vrste s valutnom klauzulom u EUR od dana sklapanja osnovnog ugovora. Cilj i osnovno načelo ZIDZPK/15 propisano je odredbom čl. 19.b koja navodi da konverzija kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR podrazumijeva konverziju kredita radi promjene valute, odnosno valutne klauzule u kojoj je denominiran i provodi se na način da se položaj potrošača s kreditom denominiranim u kunama s valutnom klauzulom u CHF izjednači s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR. Odredbom čl. 19.c određen je način izračuna konverzije, gdje se u toč. 1. i 2. navodi da se na iznos početno odobrene glavnice kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF izračuna iznos glavnice kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u EUR, po tečaju primjenjivom na datum isplate kredita, a koji tečaj je jednak tečaju one vrste koji je vjerovnik na taj datum primjenjivao na kredite iste vrste i trajanja denominirane u kunama s valutnom klauzulom u EUR, a da se umjesto početno ugovorene kamatne stope kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF primijeni kamatna stopa jednaka kamatnoj stopi (po iznosu, vrsti i razdoblju promjene) koju je vjerovnik primjenjivao na kredite iste vrste i trajanja denominirane u kunama s valutnom klauzulom u EUR na datum sklapanja ugovora o kreditu, uvažavajući smanjenja kamatnih stopa, tečaj ili uvjete odobrene određenim istovrsnim skupinama potrošača temeljem dobi, namjene kredita, iste vrste i trajanja u kunama s valutnom klauzulom u EUR na datum sklapanja ugovora o kreditu. Stoga, ističe se da je tuženik bio u zakonskoj obvezi ponuditi tužitelju sklapanje Dodatka, a tužitelj je taj koji je odlučivao o tome da li želi ili ne želi izmijeniti osnovni ugovorni odnos s tuženikom odnosno tužitelj je imao pravo nastaviti otplatu kredita prema važećim ugovornim uvjetima.

2.4. Tuženik ističe da je Vrhovni sud Republike Hrvatske, a nastavno na odluku Suda EU u predmetu C-567/20 i rješenje posl.br. Gos 1/2019, konačno zauzeo i ponovno potvrdio pravno shvaćanje da nakon provedene konverzije ugovora o krediti prema odredbama ZIDZPK/15 tužitelj ne raspolaže valjanom pravnom osnovnom za potraživanjem bilo kakvih iznosa s osnove preplaćenih tečajnih razlika i kamata. Korisnici kredita koji su konvertirali svoj kredit po ZIDZPK/15 nemaju pravni interes postavljati kondemnatorne zahtjeve koji bi se odnosili na bilo kakva obeštećenja koja bi mogla proizlaziti iz odnosa između Banke i korisnika kredita, a koji odnos je

naknadno uređen sporazumom o konverziji kao novom pravnom osnovom među strankama.

2.5. Tužitelj pod točkom II. tužbenog zahtjeva potražuje zatezne kamate na pojedinačne iznose čiji zbroj iznosi 2.310,61 EUR a koji se odnose na preplaćene iznose koje je tuženik tužitelju uračunao prilikom izračuna konverzije, počevši od dana uplate svakog pojedinog iznosa pa do dana 16. siječnja 2016. godine. U odnosu na predmetni tužbeni zahtjev tuženik prvenstveno ističe prigovor zastare. Aneks kojim je provedena konverzija sklopljen je dana 18. siječnja 2016. godine, a kada bi dospjelo navodno potraživanje tužitelja s osnove zateznih kamata na preplaćene iznose koje je tuženik tužitelju uračunao prilikom izračuna konverzije. Odredbom članka 226. stavka 2. Zakona o obveznim odnosima određeno je da sporedne povremene tražbine, kao što je tražbina kamata, zastarijevaju za tri godine od dospelosti. Obzirom da je od dana 18. siječnja 2016. godine, kao dana kada je konverzija izvršena, pa do dana podnošenja ove tužbe proteklo više od tri godine, tuženik ističe da je u odnosu na ovaj tužbeni zahtjev nastupila zastara. Opreza radi, tuženik ističe da je od dana kada je konverzija izvršena proteklo i više od pet godina, tako da bi tužiteljev tužbeni zahtjev bio opet u zastari i u slučaju da bi se na isti primjenjivao opći zastarni rok od pet godina iz odredbe članka 225. Zakona o obveznim odnosima.

2.6. Za slučaj da potraživanje tužitelja ne bi bilo u zastari, tuženik ističe da bi tužiteljev zahtjev opet bio neosnovan. Odredbom članka 19.c stavka 1. točke 4. Zakona o potrošačkom kreditiranju određeno je da iznosi uplaćeni radi namirenja početno utvrđenih obroka odnosno anuiteta u CHF i kunama s valutnom klauzulom u CHF (osim uplata na ime naplaćenih zateznih kamata, naknada i troškova koji se ne uzimaju u obzir za potrebe izračuna konverzije) pretvore u EUR i u valutnu klauzulu u EUR po tečaju primjenjivom na datum uplate, a koji tečaj je jednak tečaju one vrste koji je vjerovnik na taj datum primjenjivao na kredite iste vrste i trajanja denominirane u EUR i denominirane u kunama s valutnom klauzulom u EUR. Takvi iznosi pretvoreni u EUR i valutnu klauzulu u EUR predstavljaju osnovu za namirenje obroka odnosno anuiteta u EUR i valutnoj klauzuli u EUR utvrđenih po novom otplatnom planu u EUR i valutnoj klauzuli u EUR iz točke 3. ovoga stavka, pri čemu se poštuju redoslijed namirenja dospjelih obveza sukladno općim uvjetima vjerovnika, ali ne obračunavaju zatezne kamate. Nadalje, točkom 5. istog članka zakona određeno je da se ukupni uplaćeni iznos utvrđen u EUR i valutnoj klauzuli u EUR na način iz točke 4. tog stavka koji je veći od ukupnog iznosa obroka ili anuiteta u EUR i valutnoj klauzuli u EUR utvrđenih na način iz točke 3. tog stavka smatra preplatom koja se preračunava u kune po tečaju na dan 30. rujna 2015. godine i na njega vjerovnik nije dužan obračunati kamatu niti tečajnu razliku, već njih snosi potrošač. Slijedom navedenog, tuženik ističe da je odredbom članka 19.c stavka 1. točke 4. i 5. Zakona o potrošačkom kreditiranju određeno da se preplaćene iznosa koje je tuženik tužitelju uračunao prilikom izračuna konverzije ne obračunavaju zakonske zatezne kamate. Iz citiranih odredbi zakona nedvojbeno proizlazi da je predmetni tužbeni zahtjev u izričitoj suprotnosti s odredbom članka 19.c stavka 1. točke 4. i 5. Zakona o potrošačkom kreditiranju, kao i u suprotnosti s drugim stavovima koje je tuženik iznio po pitanju konverzije, slijedom čega je isti u cijelosti neosnovan.

2.7. Vezano za tužbeni zahtjev tužitelja kojim potražuje zakonske zatezne kamate na pojedinačne iznose od dana plaćanja istih, tuženik ističe da čak i u slučaju kada bi sud

utvrdio ništetnim pobijane odredbe ugovora i ocijenio osnovanim postojanje tužiteljeve tražbine, a što se spori u cijelosti, takav zahtjev tužitelja u odnosu na tijek zakonskih zateznih kamata bi bio u potpunosti neosnovan. Naime, odredbom članka 214. Zakona o obveznim odnosima a koja odredba je istovjetna odredbi članka 1115. ZOO-a propisano je da kada se vraća ono što je stečeno bez osnove, vraća se zajedno sa zateznim kamatama i to ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva. Ukoliko bi sud ocijenio osnovanim tužbeni zahtjev tužitelja u odnosu na glavnicu, a što tuženik osporava, tužitelj bi eventualno imao pravo na zakonske zatezne kamate na potraživani iznos i to od podnošenja tužbe, a sve iz razloga jer je tek podnošenjem predmetne tužbe tužitelj postavio zahtjev prema tuženiku za povrat stečenog bez osnove, a tuženik u trenutku stjecanja nije bio nepošten te ga se sukladno izraženom shvaćanju VSRH u smislu odredbe članka 214. ZOO-a treba smatrati savjesnim.

2.8. Slijedom svega navedenog, tuženik predlaže naslovnom sudu da tužbu odbaci, a podredno da odbije sve tužbene zahtjeve tužitelja i naloži tužitelju da tuženiku naknadi prouzročene troškove ovog parničnog postupka.

3. U dokaznom postupku sud je izvršio u uvid u ugovor o namjenskom kreditu od 6.6.2007. broj ugovora 3209565596, izvadak iz zemljišne knjige zk.ul.br. 25 k.o. Požega, otplatni plan, promet po kreditu, dodatak ugovora o kreditu 8,1.2016. izračun konverzije, informativni sažetak konverzije na dan 30.5.2015., podatci o kamatnoj stopi tuženika, promet po kreditu/ specifikacija uplate, pisani nalaz i mišljenje knjigovodstveno financijskog vještaka Filipa Tolića od 31.7.2025. te ostale priloge i podneske spisu. Nadalje je saslušao tužitelja Tomislava Akmačića.

4. Nakon provedenog dokaznog postupka, analizirajući dokaze sukladno čl. 8. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine", broj: 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19 i 80/22, dalje: ZPP) sud je zaključio da je tužbeni zahtjev tužitelja uređen podneskom od 8.9.2025. osnovan.

5. U postupku je sporna osnova i visina tužbenog zahtjeva, zastara potraživanja, te tijek zakonske zatezne kamate. Tuženik osporava svojstvo potrošačkog ugovora kreditu koji je predmet spora.

6. Na temelju ovako provedenog dokaznog postupka sud je nesporno utvrdio da je tužitelj kao korisnik kredita s tuženikom kao kreditorom zaključio Ugovor o namjenskom kreditu 3209565596 od 6. lipnja 2007. godine kojim je tužitelju stavljen na raspolaganje kredit u iznosu kunske protuvrijednosti CHF 74.299,50 CHF.

7. Nesporno je nadalje da su tužitelj i tuženik dana 18.1.2016 godine sklopili Dodatak ugovoru o kreditu, sve temeljem Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine", broj: 102/15) te je izvršena konverzija kredita u kredit uz valutnu klauzulu u eurima.

8. Između stranaka nije sporno niti da se pred Trgovačkim sudom u Zagrebu pod poslovni brojem P-1401/12 vodio postupak radi zaštite kolektivnih prava i interesa kojeg je pokrenula udruga, a predmet kojeg postupka je bila zaštita potrošača od korištenja dvije ugovorne odredbe o kojima se nije pojedinačno pregovaralo i to

odredba o valutnoj klauzuli prema kojoj je glavnica vezana uz švicarski franak i odredbe kojom je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom banke. Predmetni postupak pravomoćno je okončan na način da je utvrđeno da je između ostalih i tuženik u razdoblju od 1. studenog 2004. do 31. prosinca 2008. , a koja povreda traje i nadalje povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima, koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju – ugovorima o kreditu na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze po ugovorima o kreditu u skladu s jednostranom odlukom tuženika i drugim internim aktima banke, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora tuženik kao trgovac i korisnici kreditnih usluga kao potrošači nisu pojedinačno pregovarali i ugovorom utvrdili egzaktno parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na odluku tuženika o promjeni stope ugovorene kamate, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana pa je time banka postupala suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj: 96/03) u razdoblju od 10. rujna 2003. do 6. kolovoza 2007. i to članak 81., 82. i 90., a od 7. kolovoza 2007. pa nadalje protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj: 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 133/09) i to članak 96. i 97. Zakona o zaštiti potrošača i suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima. Isto tako, tužene banke su u razdoblju od 1. travnja 2005. do 31. prosinca 2008. povrijedile kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita sklapajući ugovore o kreditu koristeći u njima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije sklapanja tih ugovora banka nije potrošače u cijelosti informirala o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti što je također imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana postupajući protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača, a koje odredbe su ništetne.

9. Prema odredbi članka 502.a stavak 1. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine", broj: 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22 i 155/23) udruge, tijela, ustanove ili druge organizacije koje su osnovane u skladu sa zakonom, koje se u sklopu svoje registrirane ili propisom određene djelatnosti bave zaštitom zakonom utvrđenih kolektivnih interesa i prava građana mogu, kada je takvo ovlaštenje posebnim zakonom izrijekom predviđeno i uz uvjete utvrđene tim zakonom, podnijeti tužbu (tužba za zaštitu kolektivnih interesa i prava) protiv fizičke ili pravne osobe koja obavljanjem određene djelatnosti ili općenito radom, postupanjem, uključujući i propuštanjem, teže povređuje ili ozbiljno ugrožava takve kolektivne interesa i prava.

9.1. Prema odredbi članka 502.c Zakona o parničnom postupku fizičke ili pravne osobe mogu se u posebnim parnicama za naknadu štete pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe iz članka 502.a stavak 1. tog zakona da su određenim postupanjem, uključujući i propuštanjem tuženika povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni interesi i prava osoba koje je tužitelj ovlašten štiti. U tom slučaju će sud biti vezan za utvrđenja u parnici u kojoj će se te osobe na njih pozvati.

9.2. Dakle, tom odredbom Zakona o parničnom postupku određeno je da pravomoćna presuda u kolektivnom sudskom postupku obvezuje prvostupajnske sudove koji u pojedinačnim parnicama sude povodom zahtjeva potrošača radi zaštite prava čija je

povreda utvrđena u kolektivnom sporu s tim da su banke u pojedinačnim potrošačkim sporovima ovlaštene tvrditi i dokazivati suprotno.

10. Stoga je ovaj sud sukladno članku 502. c Zakona o parničnom postupku vezanim pravnim stajalištima i utvrđenjima naznačenim u presudama Trgovačkog suda u Zagrebu u parnici radi zaštite kolektivnih prava i interesa potrošača i presudama Vrhovnog suda Republike Hrvatske donesenih u postupku zaštite kolektivnih prava i interesa potrošača.

11. Sud nalazi da tužitelj iako je izvršena konverzija kredita ima pravo utvrđivati ništetnost odredbi osnovnog ugovora o kreditu i sklapanjem dodatka osnovnom ugovoru i provođenjem konverzije ne gubi pravo na potraživanje stečenog bez osnove temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu u CHF.

11.1. Naime, u odredbama Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine", broj: 102/15 koji je stupio na snagu 30. rujna 2015.) nije predviđeno i propisano da se sklapanjem dodatka osnovnom ugovoru o kreditu gubi pravo temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi ugovora o kreditu koji je u potpunosti vrijedio i imao svoje pravne učinke do dana sklapanja dodatka ugovoru. Isto tako, iz samog dodatka osnovnom ugovoru o kreditu nigdje ne proizlazi da bi se korisnik kredita provođenjem konverzije odrekao prava koja mu pripadaju temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu. Zakon o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju imao je osnovni cilj otkloniti dužničku krizu zbog rasta tečaja CHF te je u tom smislu zakonom bilo predviđeno da banke moraju ponuditi sklapanje dodatka osnovnom ugovoru o kreditu, a potrošači mogu prihvatiti konverziju u odgovarajući kredit sklopljen u EUR na način da se krediti vezani uz CHF konvertiraju u kredite denominirane u EUR i kredite denominirane u kunama s valutnom klauzulom u eurima (članak 19. a do članka 19. e ZIDZPK/15). Sklapanjem dodatka osnovnom ugovoru o kreditu izmijenjeni su samo uvjeti i način otplate kredita, a što potvrđuje i sama činjenica da se radilo o dodatku osnovnom ugovoru, a ne sklapanju sasvim novog ugovora i osnovni ugovor o kreditu vrijedio je od dana sklapanja od 2006. pa do sklapanja dodatka osnovnom ugovoru o kreditu i imao je pravne posljedice te nema zapreke za utvrđenje nepoštenim i ništetnim odredbi osnovnog ugovora o kreditu. Sklapanjem dodatka osnovnom ugovoru stranke su utvrdile svoja prava i obveze ubuduće te retroaktivno od dana sklapanja osnovnog ugovora o kreditu, ali ničim nisu niti su mogle regulirati prava korisnika kredita u CHF temeljem ništetnih odredbi osnovnog ugovora za razdoblje do konverzije.

12. Ocjena je ovoga suda da postupanje tuženika u pogledu valutne klauzule nije bilo dopušteno, da je riječ o ugovornim odredbama o kojima se nije pojedinačno pregovaralo što je suprotno načelu savjesnosti i poštenja i uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao stranke ugovora, slijedom čega sud nalazi da je tužbeni zahtjev za isplatom preplaćenih anuiteta kredita zbog ništetnih odredbi o valutnoj klauzuli osnovan.

13. Obzirom na razdoblje u kojem je sklopljen ugovor o kreditu za ocjenu valjanosti ugovornih odredbi, mjerodavan je Zakon o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj: 96/03- dalje ZZP/03) za razdoblje do 6. kolovoza 2007., do kada je taj Zakon bio na snazi, potom od 7. kolovoza 2007., Zakon o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj:

79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 133/09, 78/12, 56/13 - dalje ZZP/09), a sada je važeći Zakon o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj: 41/14, 110/15, 14/19 - dalje ZZP/14). 12 Poslovni broj: P-273/2023-18 1

13.1. Prema članku 3. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj: 96/03) koji je bio na snazi u vrijeme zaključenja predmetnog ugovora o kreditu potrošač je svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao ili djeluje na tržištu u svrhe koje nisu namijenjene njegovoj poslovnoj djelatnosti niti obavljanju djelatnosti slobodnog zanimanja, dok je trgovac bilo koja osoba koja sklapa pravni posao ili djeluje na tržištu u okviru svoje poslovne djelatnosti ili u okviru obavljanja djelatnosti slobodnog zanimanja.

14. Člankom 2. Direktive br. 93/13 od 5. travnja 2013. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima određeno je da je potrošač svaka fizička osoba koja u ugovorima obuhvaćenim ovom Direktivom nastupa za potrebe izvan okvira svojeg obrta, poduzeća i profesije, dok je prodavatelj (robe) ili pružatelj (usluge) svaka fizička ili pravna osoba koja u ugovorima obuhvaćenim ovom Direktivom nastupa u okviru svojeg obrta, poduzeća i profesije, bez obzira na to je li u javnom ili privatnom vlasništvu.

15. Tuženik osporava da je tužitelj kao stranka predmetnog ugovora o kreditu imao svojstvo potrošača.

15.1 Sud je na okolnosti sklapanja ugovora saslušao tužitelja i iz njegovog iskaza zaključio da se u konkretnoj pravnoj stvari radi o potrošačkom ugovoru koji je tužitelj zaključio kao fizička osoba koji je sklopio ugovor u svrhe koje nisu namijenjene njegovoj poslovnoj ili poduzetničkoj djelatnosti, da nije pregovarao o pojedinim odredbama ugovora, niti su ga informirali o posljedicama i rizičnosti tečaja u valutnoj klauzuli vezanoj za CHF.

15.2. Tužitelj Tomislav Akmačić, po zanimanju ekonomist, iskazao je da je u vrijeme zaključenja ugovora o kreditu 2007. godine bio zaposlen u "Komenda Adria" na poslovima prodajnog predstavnika. U vrijeme zaključenja ugovora o kreditu nije bio nositelj obrta niti je obavljao kakvu poslovnu ili profesionalnu djelatnost. Sredstva kredita je utrošio za adaptaciju obiteljske kuće koju je naslijedio, u to vrijeme je živio u stanu, a nakon adaptacije je s obitelji uselio u tu kuću i nije nikada iznajmljivao. U banci tuženika su mu ponudili kreditu u "švicarcima" kao najpovoljniji, nisu mu nudili kredit u drugim valutama, odnosno u kunama niti eurima. Prilikom potpisivanja ugovora o kreditu je pročitao odredbe koje se odnose na iznos kredita, rok otplate i ratu, a nije mogao pregovarati o pojedinim odredbama ugovora, niti mu je tko objasnio što to znači vezivati kredit odnosno imati valutnu klauzulu vezanu uz CHF niti što to znači valutna klauzula, odnosno da rata kredita može rasti s promjenom tečaja. Nije mogao pregovarati niti o odredbama prilikom sklapanju ugovora o konverziji, njega je dočekao izračun koji je mogao prihvatiti ili ne prihvatiti i to je u to vrijeme bilo "spašavanje žive glave" jer mu je nakon otplate iznosa u razdoblju od 9 godina ostalo više za platiti nego u početku. Kredit još uvijek otplaćuje do 2038. godine.

16. U presudi Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-7129/2013-4 od 13. lipnja 2014., ističe se da: "iako nije zabranjeno istovremeno ugovoriti i valutnu klauzulu i promjenjivu kamatnu stopu, činjenica što obveza potrošača istovremeno ovisi od dva promjenjiva bitna elementa čini tu obvezu posebno rizičnom jer u vrijeme zaključenja ugovora potrošač ne zna koji iznos glavnice kredita izražene u kunama će biti u obvezi tijekom dugoročne otplate vratiti banci, a ne zna ni koju će cijenu (redovnu kamatu) za to platiti. Iznos glavnice kredita koji je promjenjiv, a ovisi o odnosu švicarskog franaka i kune, ne mogu unaprijed znati niti na njega utjecati ni banke ni potrošači, dok iznos cijene ovisi i o iznosu glavnice (koji je neizvjestan) i o visini kamatne stope, koja je tijekom postojanja obveze po ugovoru promjenjiva, sukladno odluci banke, dakle vjerovniku."

17. Nadalje, dužnost je tuženika bila da prilikom pregovaranja tužitelju pruži sve potrebne informacije vezane za valutnu klauzulu, a ne da mu prepusti da se sam informira, pogotovo ako se ima u vidu da je pitanje tečajne politike i razlike između općeg valutnog rizika i valutnog rizika u odnosu na švicarski franak, stručno pitanje ekonomske i financijske struke i naravi kojima ne raspolaže prosječni potrošač. Tuženik je trebao uložiti dodatan napor prilikom objašnjenja potrebnih parametara o kojima ovisi odluka potrošača pri odabiru valute prilikom ugovaranja valutne klauzule. Specifičnost i priroda valute švicarski franak poznata je bankama, ali ne i prosječnom potrošaču koji ne raspolaže stručnim znanjem, pa i u situaciji kada je tužitelj po zanimanju ekonomist, ne raspolaže stručnom znanjem u bankarskim poslovima te ga sud cijeni kao prosječnog potrošača, u situaciji kada ga banka kao profesionalac o tom ni na koji način ne informira, potrošač nije i ne može biti svjestan rizika kojeg preuzima. Stoga je i nerazumljivost ugovornih odredaba kojima se glavnica veže uz švicarski franak, uzrok značajne neravnoteže u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, što je također protivno načelu savjestnosti i poštenja, jer za razliku od potrošača, banka s obzirom na stručnu kvalifikaciju svojih zaposlenika i iskustva u poslovanju zna za taj rizik.

18. Visoki trgovački sud Republike Hrvatske u presudi broj PŽ-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018., između ostaloga je naveo da su tužene banke propustile potrošačima objasniti pravo značenje švicarskog franka kao "sigurne valute", propustili su istinito informirati da je ta valuta sigurno ulaganje za banke, a ne korisnike kredita, pri čemu su banke kao visoko specijalizirane novčarske ustanove čiji predmet poslovanja je novac kojeg plasiraju potrošačima, u trenutku sklapanja ugovora, dakle kao stručne osobe to znale ili morale znati za razliku potrošača koji isto nije znao. Prosječnom potrošaču odredbe ugovora u kojima se glavnica veže uz valutu švicarski franak, iako mu je sam pojam valutne klauzule u osnovi jasan tako da zna da glavnica kredita kojeg otplaćuje ovisi o tečaju švicarskog franka u odnosu na kunu, nisu razumljive, pa je banka, odnosno u konkretnom slučaju tuženik bio dužan maksimalno odgovorno pristupiti svakom pojedinom potrošaču, pa tako i tužitelju pomoći da se u okviru zakonom dozvoljenih mogućnosti koristi uslugama banke, ali ne na svoju štetu.

19. Sklapanjem ugovora koji sadrži sporne odredbe o kojima se nije pojedinačno pregovaralo, neravnoteža u pravima i obvezama utemeljena na jednostranom povećanju kamatnih stopa, te na primjeni valutne klauzule je znatna i postoji, jer se radi o odredbama u tipskim formularnim ugovorima sastavljenim unaprijed od strane

tuženika, bez pojedinačnog pregovaranja u kojem potrošač preuzima rizik, ne znajući za njega jer o tome nije informiran.

20. Može se zaključiti da neravnotežu nisu prouzrokovale promjene kamatne stope, ni promjene tečaja valute, nego ugovorne odredbe koje zbog svoje formulacije tužitelja dovode u neravnopravan položaj u odnosu na tuženika kao trgovca, jer je tužitelj znao kolika je visina kamatne stope na dan sklapanja ugovora o kreditu, ali nije mogao znati, zašto, kako i u kojem smjeru će se tijekom budućeg kreditnog razdoblja kretati visina glavnice i kamatna stopa.

21. Odredbom članka 81. stavak 1. i 2. Zakona o zaštiti potrošača/03, te članka 96. Zakona o zaštiti potrošača/07, propisano je kako se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, te se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, pogotovo ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca, što je ovdje slučaj, te je posljedica takve nepoštene odredbe ništetnost iste. Ugovaratelj koji je kriv za sklapanje ništetnog ugovora odgovoran je svome suugovaratelju za štetu koju trpi zbog ništetnosti ugovora ako ovaj nije znao ili prema okolnostima nije morao znati za postojanje uzroka ništetnosti, što je slučaj u ovoj pravnoj stvari.

22. Vrhovni sud Republike Hrvatske u rješenju broj Rev 18/2018-2 od 26. svibnja 2020. i Ustavni sud Republike Hrvatske u odluci broj: U-III-2233/2019 od 10. lipnja 2020., u pogledu učinka pravomoćne odluke donesene u kolektivnom sporu, zauzeli stav da nije potrebno provoditi dokazni postupak na okolnost nepoštenosti (ništetnosti) odredbi ugovora u svakom parničnom postupku u kojem se odlučuje o individualnim restitucijskim zahtjevima potrošača, obzirom da postoji temeljem naprijed navedenog članka 502.c Zakona o parničnom postupku, a isto tako i članka 118. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj: 41/14, 110/15 - dalje ZPP/14) vezanost za postojanje povrede propisa zaštite potrošača iz članka 106. stavak 1. ZPP/14, a slijedom toga i obveza primjene utvrđene ništetnosti u kolektivnom sporu. Naime, ne može postojati utvrđena ništetnost i nepoštenost pojedinih odredbi potrošačkog ugovora u kolektivnom sporu, a da istodobno ne postoji ništetnost i nepoštenost takvih odredbi u pojedinačnom sporu u odnosu na istovrsni ugovor. Međutim, sud je i u konkretnoj parnici utvrđivao ništetnost odredbi predmetnog ugovora.

23. Na temelju naprijed navedenoga kao i temeljem iskaza tužitelja sud je utvrdio da se o spornoj odredbi ugovora o kreditu nije pregovaralo i sud je mišljenja da su odredbe predmetnog ugovora o kreditu zaključenog između parničnih strana kojima se kamata i glavnica kredita vežu za valutu švicarski franak, nepoštena, posljedica je čega ništetnost takve odredbe, slijedom čega tužitelju pripada pravo da mu tuženik vrati ono što je na temelju ništetne odredbe od njega naplatio i primio, jer je tako naplaćeni novčani iznos tuženik stekao bez osnove, u smislu odredbe članka 1111. Zakona o obveznim odnosima.

24. Obzirom na sve naprijed navedeno sud ocjenjuje da je ugovorna odredba o valutnoj klauzuli kojom se povrat kredita vezao uz valutu švicarski franak iako je bila uočljiva i

jasna, nije bila razumljiva i tuženik prilikom sklapanja ugovora o kreditu nije dao sve potrebne informacije tužitelju iz kojih bi tužitelj mogao razumjeti značaj i posljedice ugovaranja valutne klauzule u švicarskim francima i sve rizike koje takva ugovorna odredba nosi.

25. Odredbom članka 1111. Zakona o obveznim odnosima određeno je da kada dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili zakona, stjecatelj je dužan vratiti ga, odnosno ako to nije moguće naknaditi vrijednost postignute koristi. Obveza vraćanja, odnosno nadoknade vrijednosti nastaje i kada se nešto primi s obzirom na osnovu koja se nije ostvarila ili koja je kasnije otpala.

26. Uvidom u Dodatak ugovoru o kreditu od 18.1.2016 godine utvrđeno je da je isti sklopljen između tužitelja i tuženika temeljem Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju i izvršena je konverzija kredita u kredit uz valutnu klauzulu u euro. Ugovorne strane utvrdile su da prema izračunu konverzije, zbroj uplaćenih iznosa po kreditu u CHF, preračunatih u EUR po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan uplate, veći od zbroja anuiteta/rata po kreditu u EUR u skladu sa otplatnim planom za kredit u EUR, računajući od dana 30.09.2015.godine. Njihova razlika na temelju Zakona predstavlja pretplatu na dan 30.09.2015.godine iznosi 17.530,73 kuna.

27. Radi utvrđenja postojanja razlike u plaćanju anuiteta kredita po početno ugovorenim uvjetima u vrijeme sklapanja ugovora o kreditu i rata kredita obzirom na promjenu kamatne stope i tečaja tijekom otplate kredita provedeno je vještačenje po vještaku knjigovodstvene struke Filipu Toliću.

27.1. U svom pisanom nalazu i mišljenju od 4.9.2025. vještak je naveo da je u tablici 2. sačinio izračun razlike na okolnost razlike u tečaju CHF. Navedene razlika se očituje u razlici zbog primjene tečaja CHF na dan otplate kredita u odnosu na tečaj CHF koji je bio na dan isplate kredit (prema Prometu po kreditu broj 7103690715 i Izračunu konverzije na dan 30.09.2015. god. koji se nalaze u Spisu). Tužitelj je na dan 30.09.2015. god. više platio iznos od 43.966,77 kuna ili 5.835,42 eura, kao razliku tečaja za CHF kojeg je tuženik primjenjivao prilikom plaćanja svakog anuiteta u kunama, naspram tečaja za CHF na dan korištenja Ugovora o kreditu, a sve kako sam prikazao u Tablici 2. (po mjesecima i ukupno). Do navedenog iznosa je došao na način da je početno ugovoreni anuitet po tečaju na dan korištenja kredita (početni mjesečni anuitet 1.649,44 kn) oduzeo od početno ugovorenog anuiteta po tečaju na dan plaćanja kredita. U Tablici 3. je sačinio specifikaciju ukupne pretplate po primijenjenom tečaju CHF (po mjesecima i ukupno). Tužitelj je na dan 30.09.2015. god manje platio iznos od 39,38 kuna ili 5,23 eura (iskazani „minusi“ u Tablici 2.). Navedeni iznosi nisu uračunati u pretplatu po valutnoj klauzuli iskazani u Tablici 3. Sukladno čl. 5. Dodatka Ugovoru o namjenskom kreditu od 18. siječnja 2016. god. utvrđena je pretplata u izračunu konverzije u iznosu od 17.503,73 HRK. Ako bi se utvrđena pretplata umanjila za iznos pretplate priznat u izračunu konverzije u ovom Nalazu i mišljenju, onda bi konačna pretplata bila 26.463,04 HRK (43.966,77 HRK – 17.503,73 HRK) ili 3.512,25 EUR.

28. Tužitelj se u podnesku od 8.9.2025. očitovao da u cijelosti prihvaća nalaz i mišljenje sudskog vještaka, u skladu s kojim je uredio tužbeni zahtjev. Tužitelj polazi od temeljenog utvrđenja da je tužitelj preplatio svoju ugovornu obvezu u utvrđenom iznosu od 43.966,77 HRK / 5.835,42 EUR, koju odgovarajuće kao potraživanja prema tuženoj banci umanjuje za utvrđeni i iskorišteni iznos preplate u provedbi konverzije temeljem čl. 19.c Zakona o izmjenama i dopunama zakona o potrošačkom kreditiranju, i to u visini od 17.503,73 HRK / 2.323,14 EUR. Utvrđenim iznosom preplate od strane tužene banke pri provedbi konverzije tuženik je primio restituciju za taj iznos, slijedom čega je banka ispunila svoju obvezu na restituciju za iznose utvrđene po vještaku kao plaćene banci zaključno sa mjesecom srpnjem 2012. Međutim, tužitelji potražuje pripadajuće zakonske zatezne kamate na te iznose računajući od njihova dospijeca pa do dana provedene konverzije. Za preostali iznos od ukupno utvrđeno preplaćenog iznosa u visini od iznosu od 3.512,25 EUR, koji preostane nakon umanjenja učinka konverzije, tužitelj potražuje njegovu restituciju zajedno s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama od dospijeca pa do isplate.

29. Sud je dopustio preinaku tužbe iz podneska tužitelja od 8.9. 2025. jer je to svrsishodno za konačno rješavanje pravnog odnosa između stranaka, te sukladno pravnom shvaćanju Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 26.11.2021., a tuženik se o preinaci nije očitovao.

30. Sud nalazi da u konkretnom slučaju konverzija nije u cijelosti ispravila neravnotežu nastalu temeljem nepoštenih ugovornih odredbi iz osnovnog ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli.

30.1. Tuženik je ponudom konverzije postupio sukladno Zakonu o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine", broj: 102/15), a kojim je propisano postupanje s kreditima u CHF i njegova konverzija u kredit s valutom u EUR na način da je položaj potrošača s kreditom u CHF izjednačen s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit u valuti u eur. Ocjena je suda da izvršena konverzija kredita i sklopljeni sporazum ugovornih strana ne utječe na osnovanost tužbenog zahtjeva jer se niti odredbama zakona temeljem kojega je izvršena konverzija, a niti sklapanjem dodatka ugovoru o kreditu ne spominje način rješavanja ugovornih odredbi kojima je ugovorene promjenjiva kamatna stopa i valutna klauzula i posljedice tih odredbi koje su utvrđene ništetnim. Dakle, time se nije rješavalo pitanje preplaćenih anuiteta kredita zbog promjene kamatne stope i valutne klauzule za ovdje utuženo razdoblje.

30.2. Dakle, činjenica je da su stranke sklopile dodatak ugovoru o kreditu kojim je izvršena konverzija kredita s valutnom klauzulom u CHF u kredit s valutnom klauzulom u EUR i kojom su dogovorile podmirenje kredita u eurima samo za sebe ne upućuje na zaključak da je tužitelju vraćen novčani iznos koji predstavlja razliku između plaćenih anuiteta kredita na osnovu ništetnih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli. Tuženik je dao izračun konverzije sukladno odredbama Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju koji izračun sadrži podatke o zaduženjima u CHF uz promjene kamatnih stopa po odlukama banke i da su uplate koje su izvršene u kunama preračunate u CHF po tečaju za CHF na dan uplate i zaduženjima korisnika kredita preračunatim iz CHF u EUR uz primjenu kamatnih stopa za kredit u eurima po odlukama banaka.

31. Temeljem nalaza i mišljenja knjigovodstvenog vještaka koji nalaz i mišljenje je sud u cijelosti prihvatio ocjenjujući da je dan u skladu s pravilima struke, stručno i nepristrano sud je utvrdio da je tužitelj od sklapanja ugovora o kreditu pa do sklapanja dodatka ugovoru o kreditu, dakle do konverzije kredita, kroz period otplate kredita preplatio kredit zbog povećanja tečaja švicarskog franka na dan plaćanja kredita u odnosu na tečaj na dan isplate kredita u iznosu od 43.966,77 kuna što u eurima iznosi 5.835,42 eura. Tužitelju je u postupku konverzije priznata preplata u iznosu od 17.503,73 kuna eura pa je razlika više plaćenog iznos od 3.512,25 eura.

32. Budući da je sud utvrdio da je tuženik iznos od 3.512,25 eura stekao bez osnove, a tužitelj uređenim tužbenim zahtjevom od tuženika potražuje upravo taj iznos, to sud nalazi da je tako postavljeni tužbeni zahtjev osnovan pa ga je usvojio, zajedno s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama od dospijeća pa do isplate. Sud je prihvatio i zahtjev za isplatom zakonske zatezne kamate na pojedinačne mjesečne iznose preplate priznate u konverziji računajući od njihova dospijeća pa do dana provedene konverzije. Naime, sukladno članku 1115. ZOO u slučaju kada se vraća ono što je stečeno bez osnove moraju se vratiti plodovi i platiti zatezna kamata i to ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva. Tuženik je sukladno čl. 1115. ZOO dužan tužitelju isplatiti zatezne kamate od dana stečenog bez osnove, jer je nepošteni stjecatelj obzirom je navedena odredba ugovora ništava.

33. Tuženik je istaknuo prigovor zastare potraživanja tužitelja.

34. Sud smatra da prigovor zastare potraživanja tuženika nije osnovan.

34.1. Prema odredbi članka 225. Zakona o obveznim odnosima tražbina zastarijeva za 5 godina ako zakonom nije određen neki drugi rok zastare. Budući da u odnosu na institut stjecanja bez osnove nije određen neki drugi rok zastare sud smatra da se u ovom slučaju primjenjuje opći zastarni rok iz naprijed navedene odredbe Zakona o obveznim odnosima.

34.2. Prema stajalištu Vrhovnog suda Republike Hrvatske pokretanje parničnog postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača dolazi do prekida zastare na temelju odredbe članka 241. Zakona o obveznim odnosima te zastara individualnih restitucijskih zahtjeva počinje teći ispočetka tek od trenutka pravomoćnosti sudske odluke donesene povodom te tužbe (odluka Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Rev-2245/2017-2 od 20. ožujka 2018.).

34.3. Prema naprijed navedenim odredbama o zastari te prema pravnom shvaćanju Vrhovnog suda Republike Hrvatske sud smatra da je podnošenje kolektivne tužbe Trgovačkom sudu u Zagrebu u sporu za zaštitu kolektivnih prava koji je vođen pod brojem P-1401/2012 u kojem je tužba podnesena 4. travnja 2012. prekinut tijekom zastare do pravomoćnog okončanja toga spora koji je pravomoćno završen donošenjem presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-7129/2013 od 13. lipnja 2014. (u odnosu na ništetnost ugovornih odredbi zbog promjenjive kamatne stope) kada je zastara počela teći ispočetka, odnosno donošenjem presude broj PŽ-

6632/2017-10 od 14. lipnja 2018. (u odnosu na ništetnost ugovornih odredbi o valutnoj klauzuli).

34.4. Dakle, od naprijed navedenih dana ponovno počinje teći rok zastare za podnošenje zahtjeva radi isplate svih potraživanja dospjelih od 4. travnja 2007. pa zastarni rok od 5 godina u odnosu na kamatnu stopu počinje ponovno teći od 14. lipnja 2014., a od 15. lipnja 2018. u odnosu na valutnu klauzulu obzirom da nakon prekida zastara počinje teći iznova, a vrijeme koje je proteklo prije prekida ne uračunava se u tijek zastare.

34.5. Dakle, Vrhovni sud Republike Hrvatske na sjednici građanskog odjela održanoj 30. siječnja 2020. (zapisnik broj Su-IV-47/2020-2) zauzeo je pravno shvaćanje da zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavak 1. ZOO/05 (članak 104. stavak 1. ZOO/91) kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđeno ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora.

34.6. Budući je tužitelj podnio tužbu sudu 7. lipnja 2023. to sud nalazi da potraživanje tužitelja s osnove ništetnost ugovornih odredbi o valutnoj klauzuli nije zastarjelo.

35. Odluka o troškovima parničnog postupka temelji se na odredbi članka 154. stavak 1. Zakona o parničnom postupku. Sud je kao osnovan priznao trošak tužitelja za sastav tužbe u iznosu od 200,00 eura, zastupanje na ročištima održanima 18.1.2024. i 1.4.2026. u iznosu od 200,00 eura za svako ročište, sastav tri obrazložena podneska od 14.9.2023., 8.9.2025 i od 22.9.2025. u iznosu od 200,00 eura za svaki, te sastav podneska od 27.3.2025. u iznosu od 50,00 eura obzirom se ne radi o obrazloženom podnesku iz Tbr.8.t.1. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika - dalje Tarifa ("Narodne novine", broj: 142/12, 103/14, 118/14, 107/15, 37/22, 126/22 i 138/23), ukupno 1.250,00 eura, što uz obračunati PDV od 25% iznosi 1.562,50 eura. Sud je kao osnovan priznao i trošak tužitelja na ime troškova knjigovodstvenog vještačenja u iznosu od 398,17 eura pa je priznao i dosudio tužitelju ukupan trošak u iznosu od 1.960,67 eura.

36. Zbog svega navedenog odlučeno je kao u izreci.

U Požegi, 15. svibnja 2026.

Sudac:
Anamarija Kovačević Turac

Uputa o pravu na žalbu:

Protiv ove presude dozvoljena je žalba u roku od 15 dana od dana primitka prijepisa iste. Žalba se podnosi ovome sudu, a o istoj odlučuje županijski sud.

DNA:

- 1.Odvjetnik Domagoj Miličević, Požega
- 2.Odvjetničko društvo Metelko Knežević & Partneri iz Zagreba

Broj zapisa: **9-30888-120d3**

Kontrolni broj: **0f389-204cd-5a859**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Požegi** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.